

האשה רבה פרק עשירי יבמות

צג.

עין משפט
נר מצוה

בַּה א ב מ״י פ״ב מהל'
 נדרים הלכה י סמג
 גלארין רמב טו״ע י״ד
 סימן רלד סעיף עא
 טו״ע אה״ע סימן פא
 סעיף ב:
 ב ג ד מ״י פכ״ב מהל'
 מכירה הלכה ב סמג
 עשין מב טו״ע ח״מ סימן
 רט סעיף ד:

תוספות ישנים

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

קוּסוֹ שֶׁאֵינִי עוֹשֶׂה לַפֶּיךָ. אֲשֶׁה שֶׁאֶמְרָה לְבַעֲלָהּ מִה שֶׁאֵינִי עוֹשֶׂה מֵאֲלֹהָהּ
יֵהָאֵשׁוּר לַפֶּיךָ בְּקוֹסֶם: אֵינִי לִיָּד לַפֶּסֶד. דְּכִיּוֹן דְּקָא מִשְׁעַבְדָּא לִיה
לִמַּעֲשֶׂה יְדִיהָ לָא מְחִיל בָּהּ זֵרָה: שִׁמְאָה טַעֲדִיק עֵלְיוֹ כּו'. דַּתָּן (כְּתוּבוֹת
דף קד: טז) מִה הִיא עוֹשֶׂה לוֹ מִשְׁקָל א' טַעֲמִים שְׁמִי כּו' וְטַפִּי לָא מִשְׁעַבְדָּא
לִיה וְהִיא עֲדָפָה חֲמִיל נָדָר וְאֶע"ג דַּעֲדִין

קונם ⁶ שאני עושה לפד אין צריך להפיר ר"ע
אומה ⁷ יפר שמו ⁸ תעדיף עליו יותר מן
הראוי לו הא איתמר עלה א"ר הונא בריה
דרב יהושע ⁹ באומרת יקדשו ידי לעושיהם
ידיים איתנהו בעלמא ופליגא דרב נחמן בר
יצחק דאמר רב נחמן בר יצחק רב הונא כרב
ורב כרבי נאי ורבי נאי כרבי חייא ור' חייא
כרבי ורבי כרבי מאיר ור"מ כרבי אליעזר בן
יעקב ור' אליעזר בן יעקב ¹⁰ כר' עקיבא דאמר
¹¹ אדם מקנה דבר שלא בא לעולם רב הונא
מאי היא דאיתמר ¹² המוכר פירות דקל לחברו
אמר רב הונא עד שלא באו לעולם יכול
לחזור בו משבאו לעולם אין יכול לחזור בו
ור"ג אמר ¹³ אף משבאו לעולם יכול לחזור בו
אמר רב נחמן מודינא דרבי שמיש ואביל לא
מפקינן מיניה רב דאמר רב הונא אמר
רב ¹⁴ האומר לחברו שדה זו שאני לוקח
לכשאקחנה קנויה לך מעכשיו קנה רבי
¹⁵ נאי כרבי חייא דרבי נאי הוה ליה אריסא
דהוה מייתי ליה כנתא דפירי כל מעלי
שבתא ההוא יומא נגה ליה ולא אתא שקל
עשר מפירי דביתיה עלייהו אתא לקמיה
דרבי חייא א"ל ¹⁶ שפיר עבדת דתנאי למען
תלמוד ליראה את ה' אלהיך כל הימים אלו
שבתות ויו"ט למאי הלכתא אילימא לעשר
ומיכל ¹⁷ איצטריך קרא למישורי מלמול דרבנן
אלא

אין צריך להפטר. במעלה לה מוונות ומעה כסף איירי ולכן אין צריך להפטר שהמותר הכל שלו והטעמה שעי"ה הדחק נמי סבר דהויא לבעל אבל אין לומר דאין להפטר מהשם דקאסר אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם דא"כ צריך נקט שיהיה עושה לפי לימתי המקדיש מעשה ידיו של עצמו:

רבי עקיבא אומר יפר. דקסנר
העדפה שעל ידי הדחק לאשה
כדאמר ברש משאית האשה (כתובות
סו. ושם) וא"ת והיאך יכול להפטר והא
אין לו דבר שציונו לצניה וי"ל דחשבי
נמי ציונו לצניה לפי שאין יכול לזניה
ולחלק בצנחמאס הנה הראוי לו ליקח אל"נ
גם שילקח משועבד לו שילקח בהם
קרקע והוא אוכל פירות וא"ת וא"כ
היאך יכולה להדירו כיון דמשועבדת לו
וי"ל דוקא עניקת מעשה ידיה אלמנה
לשיעבודיה דבעל שהם לגמרי שלו אבל
הכא דאין לו אלא פירות לא אלמנה:
יתקדשו ר"י ר' עושיהן. להקשה:
שעמאס אבל אין לפרש
לעושיהן היינו למלאכתם דל"כ הוה
ליה למימר למעשיהן כדאמר בסוף
פ"ק דנדרים (דף יג. א.) די למעשיהם:
ורב נחמן אמר אף משבאו ר' עושיהם
ובר'. סברת רב הווא הפוכה מדרב
נחמן לענין דבר שלא בא לעולם כדפי'
בפ"ק דכתובות (דף יד. ד"ה המזהב) ובסוף
פ"ק דגיטין (דף יג. ושם ד"ה לדבר):
קניניה ר' מנחם ברי ר' קנה. וקשה
לר"י למה כריך מעבדו
דכיון דאית ליה אדם מקנה דבר שלא

בא לעולם כאליו בא לעולם ובדבר
שבה לעולם א"י מעבשיו כדלמריין
בפרק האומר בקדושין (דף נט.) גבי
האומר לאשה הרי את מקודשת ו'
לאחר ל' יום ובא אחר וקידשה בתוך
ל' א"פ' שנתאלו וכו' ולעיל (דף כג.)
שם דתם קנין שדה הוא בחליפין
(א) צפ"ק דקדושין (דף סו.) ובמקומו
(ב) צ"ד דף נד.) עובד כוכבים מבי מטי
ומאי קני ליה בהאי שטרא האי שטרא
ל' ולא אמר מעבשיו לא קנה הואיל
(תבוצות דף פב. ושם) משוך פרה זו ולא
קנה שטרא דרין מעבשיו שאפילו יהיה
זין כאן שטר בדלמאר לנ"ד דקדושין
הם קדושין בכסף הם דלפילו נתאלו
והחזירם וחשוב כאלו הם צעין לשם
עבשיו לפי שאמירתו לגבוה במסירתו
קא ליה (סג.) במעבשיו ולאחר שלשים
בב שצידו להקנות עבשיו יש להסתפק
בשאלומא לכשאקחנה זין או חורה אלף
באר שלשים היו או מנאה או חורה
מוקיי לה דלמאר מעבשיו אפי' עומדת
ר או צרשות מקנה נמי ובהכותב (שם)
(קדושין ס.) דמעבשיו ולאחר ל' לא הוי
נקום הראוי לקנין ולמשיכה שאז נגמר
בסוף ל' קני בלא מעבשיו לכ"ע אבל
שטר הנאבד וחזקה וחליפין לא מהני
לאחר ל' כיון דקנה ל' הפרה עומדת
אריכתא אפילו יצאה מן האגס תוך ל'
וי לא מהני מידי מה שעומדת באגס
פריה אפילו ברה"ר או צרשות המקנה
משמע טפי שרובה להקנות גוף מהיום
ר"י: **במיתני כנתא דפירי**. אר"י
מחזירים כיון שצידו לתלוש כדמוכח
זין נראה לחלק בין קרוב בין רחוק:

לחזור אחר שגל לעולם (ב"ם טו). משבאו לעולם אין יכול לחזור בו. דקסגר אדם מקנה דבר שלא נא לעולם בשעת המכר, שיהיה המכר חל לכשיבא לעולם (שם). אף משבאו לעולם כיו נא לעולם (שם). דאי שמיט ואביל לא מפיקין מיניה. שהרי כל זמן שלא חל על איתלו ואע"פ שבעטות שלא היה יודע שיוכל לחזור מחילה היא (שם). לכשאקחנה קניניה לך ממכשילי צי קנה. וצו לחזור בשלמותה (ב"ם טז).

מסורת הש"ס

(א) כחצות נט. סו. ע.
נדריס פה. קדושין סג.
(ב) [קדושין סב: ע"ש
וש"נ], ג (ג"מ סו. ד) שם
טז. ה) [ע"י תוס' סוכה
כג: ד"ה שני], ו) [ע"י תוס'
עירובין ל: ד"ה לא נחשדו],

תורה אור השלם

1. וְאָכַלְתָּ לֶפָנַי אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר לָשׁוֹן שְׁמוֹ שָׁם מֵעַשָׂר דָּגָן וּבִכּוּרֵי בָקָר וְצֹאֲנֶיךָ לְמַעַן תִּלְמַד לִירָאָה אֶת יי אֱלֹהֶיךָ כָּל הַיָּמִים:

גליון הש"ס

נב' בר"ע דאמר ארם
מקנה דבר שלא בא
לקיולם. עיי' ברין סוכה דף
לנ"א: שם אצטריך קרא
למשטר לטולל דרבנן.
וכי' ציומא פפ ע"ב וצ"ע
לשון טולטול והו"ל למימד
ממקן דרבנן: רש"י ד"ה
ורב חננא ריב בו' זה
למעלה מדורו וכו'. עיי'
תשובת חו"י סימן נ"ד דף
נ"ג:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' שמה מעדיף. י"ב
ועמ"ש קדושין דף סג:
(ז) תוס' ד"ה קטיוה וז'
מקודשת ל' לאחר י' וכו':
(ג) בא"ד נכספא חזקי
בדריאה בסוף פ"ק
קדושין פ"ד (ז) בא"ד וספר
שקדקע לא ממיל לכו' וראו
אמר מעכשיו ולא אמר
ולאחר שלשים מהני
לכו' ככולם אבל א"ל
אמר מעכשיו ולאחר שלשים
וכו' שטר האלףד וחזקה
(ב) בא"ד חזק
בסוף שלשים חזרה לאנס